

C.M. van den Berg-Akkerman

Bennie

en het

vreemde land

Bennie en het vreemde land

PENTEKENINGEN VAN MIBS BLOCH

Bennie en het vreemde land

door

C. M. van den Berg-Akkerman

G. F. CALLENBACH N.V. - UITGEVER - NIJKERK

INHOUD

	Blz.
1. Wie is Bennie?	5
2. Wat vader aan Bennie vertelt	8
3. Vader gaat weg	12
4. Bij de grote rivier	17
5. Wat is dat voor een jongen?	19
6. Is het mijn schuld?	24
7. Zo'n kleine spijbelaar!	29
8. Het mooiste geheim	35
9. Het afscheid	38

1. WIE IS BENNIE?

Ik heet Bennie.

Bennie Broekhuis en ik ben zes jaar.

Ik ga al op de grote school en ik kan al uit een ècht boekje lezen. Ik kan ook al schrijven met pen en inkt, streepjes en letters en rondjes.

Dat is erg moeilijk en mijn hand bibbert wel eens een beetje.

Maar het gaat tòch en vader en moeder vinden mij erg groot.

Henk en Frans niet, die vinden mij niet groot.

Die noemen mij „kleine jongen”. Ik word er wel eens boos om, want ik ben niet klein meer. Anneke, mijn zusje, die nog in de box zit, ja, die is klein. Die kan nog niet eens lopen en die kan ook niet lezen en schrijven natuurlijk. Laten Henk en Frans die maar klein noemen, dat mag, want dat is waar; Anneke is onze kleine, lieve zus, van wie wij allemaal erg veel houden.

Weet je wie Henk en Frans zijn?

Dat zijn mijn grote broers. Ik ben erg trots op hen, dat kun je begrijpen. Ze zijn allebei sterk en knap.

Henk is de allergrootste, die is al veertien jaar en die gaat op de H.B.S. Dan moet je veel leren hoor!

Henk kan ook voetballen en zwemmen. Ik vecht niet graag met hem, want hij is zo èrg sterk! Maar ik vind het wèl fijn, als hij me op zijn rug laat zitten. Dan spelen wij paardje, heerlijk!

Dan roep ik: hop, hop, hop, vort paard! En dan loopt hij zo fijn

nard de kamer met me rond. Ik schater het uit van wilde, dolle pret!

Ja, ik moet altijd vreselijk hard lachen, als Henk met zijn hoofd heen en weer schudt, net als een ècht paard; . . . of met z'n benen stamp, . . . en soms opeens achteruit stijgt en hinnikt! Dat vind ik allemaal zo leuk en dan hebben wij samen zo'n pret! Na een poosje wordt Henk er moe van, dan gooit hij me zomaar van zijn rug af op de divan. Daar val ik niet hard hoor, o nee!

Maar dan ben ik geen ruiters meer, dan verzin ik zelf een ander spelletje. Ik speel altijd de hele dag door, als ik niet naar school hoef.

Met Frans kan ik ook pret maken. Frans is elf jaar, hij is niet zo sterk als Henk.

Frans houdt niet zo van wilde spelletjes. Hij leest graag en tekenen kan hij ook heel erg mooi. Dat leert hij mij ook en soms leest hij een fijn verhaal voor uit een dik boek, daar houd ik zo van. Dan zit ik muisstil te luisteren, omdat ik het zo mooi vind.

Anneke begrijpt daar niets van, die is immers nog zo heel klein. Maar ik, ik ben groot. Dat zeggen vader en moeder en mijnheer en mevrouw naast ons en oma.

Ze zeggen het allemaal, omdat ik al naar de grote school ga en uit een ècht boekje leer lezen.

Vader is mijn grote vriend, alles wat ik niet begrijp, alles wat ik erg moeilijk vind, vraag ik lekker aan vader.

Vader lacht mij nooit uit. Die neemt me soms op z'n knie en praat dan zo fijn met me.

Ik vind vader erg, erg lief. Omdat hij me zoveel vertelt.

Wij hebben ook wel eens samen een geheimpje.

Weet je wat een geheimpje is?

Niet? Nu, dan moet je horen!

Een geheimpje is iets wat maar twee mensen mogen weten.

Ik wist het ook niet hoor, maar vader vertelde mij dat.

Als moeder jarig wordt, kopen vader en ik samen iets heel moois

voor haar. Dat vertellen wij lekker aan niemand en kijk, dat is dan een geheimpje, weet je.

Vader heeft me vanmorgen iets beloofd. Het is vandaag Zondag en vanmiddag gaat vader me iets heel bijzonders vertellen. Henk en Frans schijnen er al van te weten. Ik hoor ze telkens praten over een groot, vreemd land, ver weg. Maar ik begrijp helemaal niet wat ze bedoelen.

Ik denk dat vader mij dat vanmiddag vertellen gaat!

Vast hoor, ik wou maar dat het al middag was!

Ik kan best wachten, maar ik ben zo heel erg nieuwsgierig.

Hebben jullie wel eens een verhaal gehoord, over een ver, vreemd land?

Ik niet, o, ik wou dat de morgen maar gauw om was.

Ik kijk telkens even naar vader die nu koffie drinkt.

Eerst was hij naar de kerk gegaan en straks moeten we eten, maar dan? Dan is het fijn middag en dan hoor ik het verhaal . . . .

Dan mag ik lekker op vaders knie zitten . . . .

Heerlijk!

2. WAT VADER AAN BENNIE VERTELT

Nu is het gelukkig middag.

Vader hoeft mij niet eens te roepen.

Ik ben al dadelijk bij hem! Als hij in z'n luie stoel gaat zitten, klim ik dadelijk op zijn knie. Vader vindt dat heel best, hij drukt mij stijf tegen zich aan en zegt:

„Zo, Bennie, kom jij een poosje met vader babbelen?”

„Niet babbelen, u zou vertellen,” zeg ik, „u zou vertellen van een ver, vreemd land. Begint u gauw, vader?”

Vader lacht en hij vraagt mij iets, wat ik helemaal niet begrijp.

„Zou jij graag willen verhuizen, Bennie?”

„Ik? Verhuizen? Waarom? Nee vader, ik wil niet verhuizen!”

Ik schrik een beetje van die vraag, ik begrijp er niets van. Ik dacht dat ik een prettig verhaal zou horen, maar wat is dat nu voor rare praat?

Wie praat er nu over verhuizen, als je in een fijn, mooi huis woont? Vader wil toch niet naar dat verre, vreemde land?

Hè, wat moet ik daar van schrikken, mijn hartje bonst er van.

Vader zegt: „Wat kijk je bang, Bennie? Zo erg is verhuizen toch niet? Wij gaan immers allemaal met je mee, je hoeft niet alleen, hoor!”

Dan begin ik een beetje te lachen. „Het is zeker maar een grapje,” zeg ik.

„Nee, mijn jongen, het is geen grapje, het is allemaal echt waar

wat vader aan jou gaat vertellen! Wij: moeder, vader, Henk, Frans, Bennie en Anneke, gaan allemaal verhuizen naar een ver, vreemd land. . . .”

„Dat vind ik helemaal niet fijn!” roep ik bijna huilend. De tranen zitten achter mijn ogen te kriebelen, ik heb moeite om niet te gaan schreien.

Ik vind het helemaal geen mooi verhaal, ik vind het akelig, naar en ik ben helemaal niet meer blij. Ik wil niet verhuizen, nu niet en nooit!

Ik kijk vader boos en verdrietig aan, ik wil haast niet meer naar hem luisteren.

Maar vader kijkt mij ook aan, hij lacht me niet uit, hij knikt me vriendelijk toe. „Het lijkt allemaal erg naar, hè Bennie?” zegt hij zacht, „maar het verhaal is nog niet uit! Er zijn wel meer ver-

halen die eerst naar beginnen en dan later tòch prettig eindigen. Zal vader nu verder vertellen?"

Ik knik zonder spreken. Vooruit dan maar, het mòet toch! Wat heeft een jongen als ik in te brengen? Niets immers! Ik luister dus maar!

„Zal ik je eens vertellen hoe dat vreemde land heet, waar wij heen gaan? Ja? Nu dat land heet Canada! Die naam kun je best onthouden, hè? Helemaal niet moeilijk. Het is een heel móóí land, Canada, groot en wijd. Wij zullen er best prettig wonen en jij krijgt er vast leuke vriendjes om mee te spelen. Vader gaat er eerst alleen heen en als vader er dan een poosje is, dan komen moeder, Frans, Henk, Anneke en jij pas.”

Ik zucht, och och, wat een verhaal. Ik kan het haast niet begrijpen!

„Waarom moet dat nu allemaal, vader?" vraag ik.

„Het mòet niet, mijn jongen, vader wil het zèlf!"

„Ja-a? Moet het niet, wilt u dat zelf? Waarom dan? Is het daar zo fijn? Fijner dan hier, vader?"

„Het is een goed land, Bennie. Vader moet er ook hard werken, maar wij kunnen daar goed ons brood verdienen! Misschien krijgen wij een huis helemaal buitenaf, dan gaat vader veel beesten houden. Dan koopt vader kippen en duiven en konijnen.”

„O!" roep ik opeens, „dat vind ik leuk!" Ik houd zo van dieren, mijn ogen beginnen te schitteren van pret. Ik vergeet het nare, ik denk alleen maar aan het goede. We zullen dieren krijgen, o, wat vind ik dat fijn!

„Komt er ook een hond, vader?"

„Dat kan best, mijn jongen! We zullen er ook een grote tuin krijgen, met bloemen en bomen en dan maakt vader voor jou en Anneke een grote zandbak om in te spelen!"

„Ja? O vader, wanneer gaan we, gaan we al gauw? Ik wil wel verhuizen, best hoor, ik vind het niet naar meer! Ik verlang er al een beetje naar! Gaan we met de trein, vader?"

„Welnee, Bennie, wij gaan met een héél grote boot. Weet je wel, net zo'n grote boot als hier op de Maas vaak voorbij vaart.”

„O! Zo'n heel grote boot, vader? Moet ik daarop slapen en eten? Hoeveel nachtjes, vader? Drie of vijf of twee?”

„Veel meer, jongen! Weet je hoeveel? Net zoveel nachtjes als je vingertjes hebt. Negen of tien dagen duurt de reis. Lang, hè?”

Ik zit sprakeloos van verbazing. Wat een boel dagen op zee! Ik begrijp er niets van. Het is toch wel een ver, heel ver land, zie je, ik word er stil van, mijn ogen kijken dromerig het raam uit. Ik moet er aldoor, aldoor aan denken! Dan grijp ik vader opeens stevig om zijn hals.

„U mag niet alleen weggaan,” fluister ik benauwd. Vader is mijn grote vriend. Met wie moet ik praten, als hij weg is? Wie zal mij alles vertellen wat ik nog niet weet? Wie zal mij op zijn knie nemen? Moeder? Ik geloof het niet, moeder heeft immers Anneke!

Ik vind het verhaal van vader wel een beetje fijn, maar toch? Helemaal blij ben ik tòch niet!

Vader maakt zachtjes mijn armen los. Hij zegt: „Ben jij een grote òf een kleine Bennie? Zeg eens op, toe!”

Ik kijk beschaamd naar de grond. Ik bèn toch een grote-schooljongen, ik wil immers niet meer klein zijn, dat weet vader toch best, maar het is ook allemaal zo . . . zo vreemd! Veel prettige en veel nare dingen heeft vader verteld. Ik zal er misschien wel van dromen. Ik zal er elke dag aan moeten denken; . . . maar ik zal proberen om aldoor aan de prettige dingen te denken, die gebeuren gaan . . . ; misschien kan ik dan tòch blij zijn om alles! Ik zal het proberen, als een grote jongen, net als Henk en Frans! Ergens is dat verre, vreemde land op de wereld, dat land heet Canada!

Daar ga ik wonen, later, later . . .

Eerst vader, dan ik! Ik zal het geen dag meer vergeten, o neen!

3. VADER GAAT WEG

Ze hebben een plan gemaakt, zonder het mij te vertellen. Vader gaat weg. Hij moet naar Rotterdam met de trein en daar op de grote boot, die hem weg zal brengen naar dat vreemde land.

Moeder, Henk en Frans brengen vader morgenochtend vroeg weg. Anneke en ik mogen niet mee, oma komt bij ons, om op ons te passen. Ik heb gisteravond afscheid moeten nemen van vader. Ik was groot, want ik heb helemaal niet gehuild toen vader wegging.

Later, toen ik alleen lag, wel, toen kwamen de tranen vanzelf. Kon ik dat helpen? Niemand heeft het gelukkig gezien, nu kunnen ze lekker niet zeggen dat ik klein ben!

Vader deed net, of het maar voor een klein poosje was, dat hij wegging.

Hij zei: „Dag Bennie, dag jongen, tot ziens hoor! Vader zal veel aan je denken! Willen wij samen een geheimpje maken, jongen?”

Ik knikte blij. „Ja, vader,” zei ik, „vertel maar gauw op.”

Vader lag op zijn knieën voor mijn ledikant, zijn arm lag om me heen en zijn gezicht was vlak bij me: „Wil Bennie elke avond, als hij slapen gaat, voor vader bidden? De Here God hoort jou en mij en vader zal ook elke avond voor Bennie bidden. Dan vragen wij, of de Here God ons weer gauw bij elkaar brengt, hè? Vind je dat geen heerlijk geheim, jongen?”

„Ja, vader,” zei ik zacht. Nu zullen vader en ik toch iets samen hebben. Want ik geloof niet, dat ik het aan moeder vertellen zal. Toen is vader weggegaan. Hij moest al op toen het nog nacht was, zó vroeg. Daarom mocht ik niet mee, ik moest nog slapen, zeiden ze.

Nu is vader weg! Het is erg stil in huis. Oma voert Anneke haar pap en ik zit verdrietig aan tafel. Ik kan haast niet eten. Het brood smaakt mij niet. Vader is weg en daar moet ik aldoor aan denken.

Zou vader nu al op het grote schip zijn? Ik wou dat ze mij ook

meegenomen hadden. Ik weet wel waarom ik niet mocht, ik heb het best gehoord, toen ik in de keuken stond. Ze waren bang, dat ik hard zou gaan huilen en ik moet het eerlijk zeggen: Ik ben er zelf ook wel een beetje bang voor. Nu zie ik het lekker niet, dat vader op de boot gaat!

Oma knikt me vriendelijk toe. „Eten, Bennie!” zegt ze. „Je mond gaat helemaal niet. Als je klaar bent, mag je fijn buiten gaan spelen. Je mag gerust de step van Frans nemen, dan kun je straks heerlijk rijden op de stoepen.”

„Mag ik de step van Frans? Heerlijk!” roep ik. Dat is zo'n fijne step, veel echter dan de mijne, daar kun je zo lekker vaart mee krijgen. Wat zal ik vliegen, ik geniet al, maar eten kan ik niet! Als oma naar de slaapkamer van moeder is, loop ik stilletjes weg. Ik laat mijn boterhammen lekker op mijn bord staan. Oma bromt toch niet op me.

Ik loop gauw naar buiten en ik ben in een wip bij de schuur. Ha, daar staat de prachtige autostep van Frans. Wat ben ik er trots op, dat ik daarop rijden mag. Hij heeft een toeter aan het stuur en een bel.

O, ik rijd al, ik vlieg de hoek van een straat om. Ik ben helemaal niet voorzichtig, ik rijd maar hard, hard, nòg harder! Zo denk ik niet aan vader en aan die grote boot. . . .

Maar eindelijk word ik moe, ik leun over het stuur en mèt toch weer denken. . . .

Dan krijg ik opeens een schok, ik weet wat, ik weet iets heel fijns. . . . Iets, wat ik tegen niemand zeggen durf, . . . ook niet tegen oma, o nee!

Ik krijg er een kleur van en mijn hartje bonst weer zo! Dat doet het altijd als ik ergens van schrik. . . .

Het is ook wat. . . ; ik wil vader nog één keer zien en dat kan, ècht hoor! Ja, dat kàn! Ik heb het slim gevonden, luister maar . . . Alle grote schepen, die van Rotterdam komen, varen langs onze

stad. Onze stad ligt aan de Maas, dat is een grote rivier.

Langs die rivier hebben wij een mooie boulevard. Dat is een brede weg langs het water. Op die weg staan een heleboel banken, daar kun je op zitten en dan kun je fijn op de rivier kijken. Dat doen wij 's zomers heel vaak, dan kun je veel grote schepen zien, uit andere landen.

Henk en Frans leren mij er van; je kunt immers aan de vlaggen zien, van welk land ze komen. Henk kent alle vlaggen, hij weet precies wat een Zweeds of een Amerikaans schip is!

Ik zie het niet zo gauw hoor, ik ben zo knap niet!

Maar vaders schip zal ik misschien toch wel kunnen vinden, want onze vlag is rood, wit en blauw, dat weet ik best!

Dat ik om kwart voor negen naar school moet, ik denk er niet aan. Ik was van morgen heel vroeg op, ik weet niet eens hoe laat het is!

Ik rijd haastig weg op de autostep van Frans.

Zal ik de boulevard kunnen vinden? Ik moet een heleboel straten door, dan kom ik in het drukste gedeelte van de stad, dicht bij de grote brug.

Ja, die brug moet ik ook over! De brugwachter draait hem juist open voor een schip, dat er door moet. Dat schip moet naar de scheepswerf, het is kapot, ik zie dat het gesleept wordt. Het gaat heel langzaam.

Ik sta tussen een heleboel mensen. Oei, wat is het hier druk, ik word een beetje bang zo heel alleen. Ik zal er toch wel doorkomen?

Eindelijk gaat het hek van de brug weer open. Nu is de brug opeens vol mensen en ik, kleine jongen, loop er heel alleen tussen. Ik vind het echt benauwd, stappen durf ik niet, ik loop zo gauw ik kan naar de overkant van de weg.

Hè, hè, hier is het gelukkig niet zo vol meer! Ik moet de haven langs, ja, ik weet het wel.

De Havenkade heet het, daar zijn een boel grote kantoren, er lig-

gen ook tonnen met haring en loggers aan de kant. Ik kijk er niet naar, ik heb haast, ik wil naar de Maas, naar de brede rivier. Daar ga ik lekker op een bank zitten wachten tot het schip van vader komt.
Ik step met een reuze vaart, ik vlieg vooruit!

4. BIJ DE GROTE RIVIER

Zo ben ik er gauw!

Alle bankjes zijn leeg, wat is het hier stil vanmorgen.

Geen wonder, alle mensen werken natuurlijk en alle kinderen . . .

Hè, nu schrik ik alweer, ik moet naar school! Opeens denk ik er aan!

Ik voel me een beetje onrustig, zou moeder het goed vinden, wat ik doe?

Maar ik verlang toch zó . . . ; en 't is toch een verrassing voor vader?

Ik mocht niet mee naar Rotterdam, maar dit, dit zal toch wel mogen?

Ik zal het moeder eerlijk vertellen, als ze thuis komt. Ik doe het niet om stout te zijn, ik wil vader verrassen! Vader zal het best lief van me vinden. Ik wil hem toch zo heel, heel graag nog even zien!

Als er een groot Hollands schip voorbij komt, zal ik op de bank gaan staan, want ik ben maar klein en dan neem ik mijn zakdoek en dan zal ik zwaaien, zwaaien, net zo lang, tot de mensen op het schip terug zwaaien . . .

Dan zal vader tegen die mensen zeggen: „Ga eens op zij, dat is mijn jongen, mijn Bennie.” Ja, vader zegt altijd, je bent mijn Bennie!

Misschien roep ik dan wel hard: „Dag, vader! Dag, vader!”

Ik zit op de bank, ik heb mijn step tegen de leuning gezet. Ik

moet misschien heel lang wachten, maar dat hindert niet! Ik kan wachten!

Er ligt een veerboot tegen de kant. Daar komen een heleboel mensen af. O, wat een mannen. Ze komen allemaal van de overkant, ze zijn vuil van hun werk en ze willen gauw naar huis. Hebben die mannen allemaal vannacht gewerkt? Ja, dat moet wel. Mijn vriendje zijn vader werkt ook wel eens 's nachts, dan moet hij overdag slapen en dan mag ik nooit bij dat vriendje spelen. Dan moet het daar stil zijn in huis, natuurlijk!

De mensen van de boot gaan gauw weg, maar er komen weer andere mensen op. De boot wordt weer vol en dan vaart hij na een poos weer weg. Een paar mannen zwaaien naar Bennie en Bennie zwaait natuurlijk terug.

„Kleine spijbelaar, ga naar school, gauw!” roept er een.

Ik lach, ik weet niet wat een spijbelaar is, ik denk dat die man een grapje met mij maakt. Ik weet niet, dat een spijbelaar een kind is, dat stilletjes van school thuis blijft. Ik denk er ook niet over!

De boot vaart al ver weg en ik zit weer alleen. Ik kijk aldoor over de rivier. De zon schijnt zo vrolijk op het water, de golfjes schitteren en schommelen en spoelen klots, klots, tegen de kant aan. Soms vaart er een groot schip voorbij, dan komen er gróte golven, die ruisen zo leuk en die slaan zo hard tegen de oever. De spetten vliegen wild op en het is net of er zeep in het water zit, zo schuimt het nu!

Ik kijk naar die grote boten, maar ik geloof niet, dat het vaders schip is. Ze doen: Doe-oet doet! Doeoeoet! als ze voorbij varen. Het zijn vrachtschepen, dat weet ik wel, want dat heeft Henk mij zo vaak verteld.

Ik ga mij een klein beetje vervelen, ik word ook een beetje ongeduldig. Ik neem mijn step en rijd de weg een paar keer op en neer, zo kan ik toch nog wel naar 't water kijken. Want weggaan? Nee, dat doe ik niet! Het grote schip zal best komen.

5. WAT IS DAT VOOR EEN JONGEN?

Er is opeens nog een jongen op de boulevard.
Hij kijkt naar mij en blijft vlak bij mij staan.

„Wat een mooie step,” zegt hij.

Ik knik, ik vind het wel fijn dat ik even met die jongen kan praten. Maar ik vind hem vies. Hij heeft een vuile neus en zijn haren zijn niet gekamd. Zijn bloes is kapot en hij heeft lelijke, hoge kaplaarzen aan. Hij houdt zijn handen allebei in zijn broekzakken.

„Laat mij eens even steppen?” vraagt hij.

„Ben je nou mal,” zeg ik, „’t is de step van mijn broer. Als hij kapot gaat. . . .”

„Hierzo, ik zal toch voorzichtig zijn, mag ik?”

„Ik weet niet eens wie je bent, je bent een vréemde jongen.”

„Ik heet Klaas en jij?”

„Bennie, ik ben zes en jij?”

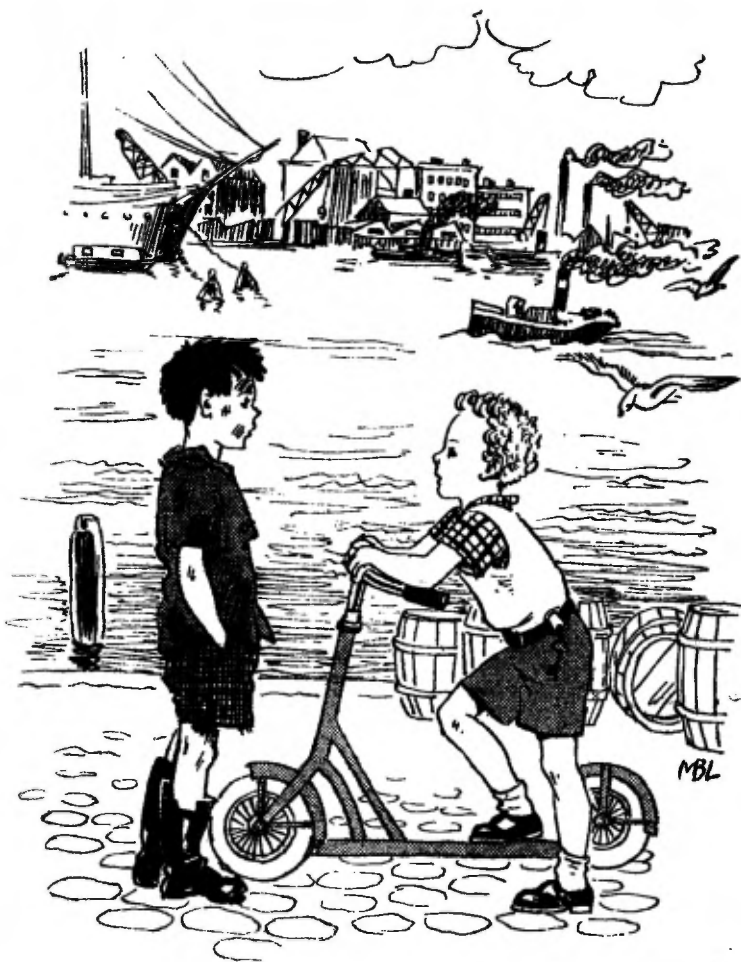
„Zeven, moet jij niet naar school?”

„Nee, jô, m’n vader komt straks hier langs. Ik moet hem gedag zwaaien. . . . en jij? Moet jij niet naar school?”

Klaas lacht. „Dat zouden ze willen,” zegt hij, „ik heb geen zin.”

„O!” roep ik verbaasd, „blijf jij stilletjes van school weg? Durf jij dat? Ben je dan niet bang voor de politie?”

„Bang voor de politie? Wat zou dat, als ik hem zie, loop ik lekker hard weg, of ik verstop me ergens.”

„Maar dan ben jij erg stout!” roep ik, „dan zul je wel klappen van je moeder krijgen. Waarom wast je moeder je niet? Je ziet zo vuil, je lijkt Piet de Smeerpoets wel.”

Klaas lacht zo raar. Hij kijkt naar mij en zegt: „Mijn moeder kijkt niet naar me, ze vraagt nooit waar ik geweest ben.”

„Niet?” zeg ik, „dan vind ik jouw moeder helemaal niet lief!”

„Wat kan mij dat schelen,” zegt Klaas, „maak jij graag sommen?”

„Ikke wel, dan word je erg knap als je groot bent.”

„Ik wil niet knap worden, ik wil later naar zee, net als mijn vader, vissen vangen, tonnen vol, fijn, jô!”

„Ja? Nee hoor, ik ga geen vissen vangen. Ik ga over tien weken naar Canada. Dat is ver, jô, wel negen of tien daagjes varen. . . .”

„Jij kan lekker jokken, ik geloof je tòch niet!”

„Lelijkerd, je màg niet eens jokken. Je zult het zelf zien, als straks de boot voorbij vaart. Mijn vader gaat vast een huis voor ons kopen, een fijn huis hoor en we krijgen kippen en konijnen en duiven en een hond. Ik jòk niet.”

„O, nou, dan kun je me best even op die step laten; als ik mag, danne. . . ., dan krijg je wat van me, doen?”

„Wat dan? Zeg op!”

„Ja.” Klaas graait in zijn kapotte broekzakken. Er komt een vieze, dichtgeknoopte zakdoek uit. Hij maakt hem open en legt alles wat er in zit op de bank. Ik mag uitzoeken.

Er liggen een zakmes en een paar mooie stuiters, een rood achterlicht van een fiets en een stuk stuf; wat indianenplaatjes en een toverboekje. . . . Ik kijk er begerig naar, vooral dat zakmesje lijkt me erg fijn! Ik mag van moeder nog geen zakmes hebben, maar ik kan het toch bewaren tot ik groot genoeg ben.

Zou ik Frans zijn step dan toch maar even uitlenen? Ik grijp het zakmes al beet. Maar Klaas legt zijn hand er vlug overheen.

„Voor drie rondjes mag je 't hebben,” zegt hij gauw.

Drie rondjes? Ik aarzel nog. Nu laat Klaas het me rustig bekijken.

„'t Is een fijn messie, jô!” zegt hij slim.

Ik knik, ja, dat vind ik ook! Ik wil het dolgraag hebben, maar die step. . . . Als het nu de mijne was. . . .

„Zul je eerlijk, na ieder rondje, hier bij de bank terugkomen?” vraag ik.

Ik kijk Klaas een beetje angstig aan, want ik vertrouw hem niet erg en dat vind ik zelf vervelend. Maar dat mesje, ik kan mijn ogen er niet afhouden!

Klaas stopt de rommel onverschillig weer in zijn zak. Een beetje ruw grijpt hij de step uit mijn handen.

„Ik ben zo terug!” zegt hij hard. Daar rijdt hij al weg.

Wat ben ik bang voor Frans zijn step, o, wat ben ik ongerust. Ik vergeet naar vaders schip te kijken, ik kijk maar aldor of Klaas nog niet met de step het hoekje om komt. Gelukkig, daar is hij, dat is alvast één rondje! Nu nog twee en dan heb ik het mesje verdiend! Dan krijg ik het van Klaas. Ik wou dat ik het alvast maar had!

Ha, daar is hij weer, dat is het tweede rondje. Nu nog één!

„Gaat het fijn?” roep ik.

„Niks an,” zegt Klaas, „het is eigenlijk een snert step. Ik wil niet meer rijden, hier heb je hem weer!”

„Hè!” roep ik verschrikt, „en je mesje dan?”

„Dat krijg je natuurlijk niet. Ik zei toch drie rondjes, nou?”

Klaas grinnikt akelig. Ik word zo verschrikkelijk boos, ik kan hem wel een klap in zijn gezicht geven. Maar Klaas loopt sarrend achteruit en hij lacht maar . . .

„Jij, jij bent een lelijke jongen, kom es, kom es hier . . .”

Ik stotter van boosheid, o, wat ben ik verschrikkelijk kwaad. Ik beef op mijn benen van kwaadheid. Die Klaas, ik kan hem wel . . . wel verscheuren van kwaadheid, de tranen van teleurstelling springen in mijn ogen.

Ik zie Klaas aldor achteruit lopen. „’t Is een fijne step, jò, ik heb er heerlijk op gereden,” roept hij nu plagend en hij lacht maar, lacht maar.

O, wat ben ik vreselijk boos, ik kan wel huilen van boosheid, ik, ik pak een steen, en gooi die zomaar naar Klaas toe!

Natuurlijk mis, in de verte hoor ik hem nog schaterlachen!

Die nare Klaas!

Die lelijke, boze jongen!

Ik wou, ik wou dat ik hem nooit gezien had!

Nu gaat mijn boosheid al weg.

Ik veeg met de mouw van mijn bloes stilletjes een paar tranen uit mijn ogen. Ik pak mijn step op en rijd weer naar de bank.

Ik zal maar weer een poosje gaan zitten.

6. IS HET MIJN SCHULD?

Er zit een mijnheer op de bank.

Een heel deftige mijnheer. Hij heeft een mooie uniform aan. Die uniform is donkerblauw en ze heeft gouden strepen. Hij draagt ook een ronde, platte pet, ook al met zo'n mooi, gouden bandje erom.

Hij lijkt een politieagent, maar toch is hij dat niet!

Ik zet mijn step tegen de bank en ga op het puntje zitten.

Ik kijk met grote, nieuwsgierige ogen naar die mijnheer, ik wil best even met hem praten.

„Dag, mijnheer,” zeg ik.

„Dag, beste jongen!”

„Ik heet Bennie, mijnheer!”

„O, Bennie! Nu, dat vind ik een aardige naam. Dat lijkt een beetje op mijn naam, want ik heet Barend.”

„Leuk! Noemden ze u zo, toen u klein was?”

„Ja, zeker! Dat klinkt toch best, hè? Was dat je vriendje, die daarnet weg liep?”

„Die? O nee, gelukkig niet! Die nare jongen, die, die. . . .”

Ik word weer een beetje boos en kan daardoor haast niet uit mijn woorden komen.

„Tut tut,” zegt de mijnheer, „maak je niet zo dik. Waarom hadden jullie ruzie?”

Waarom?

„'t Is een akelige jongen. Voor drie rondjes mocht ik zijn mesje hebben en toen deed hij het niet. Nou, vindt u dat eerlijk?”
„Wat praat je nu van rondjes?”

„Nou, op mijn step natuurlijk!” Ik leg het hem nog beter uit; ik vertel die mijnheer alles. Zo, nu zal hij die Klaas ook wel een echte deugniet vinden. Ik ben blij dat ik het hem vertellen kan, ik kijk hem vol verwachting aan, net of ik zeggen wil: Wat vindt

u daar nou wel van? Ik wacht op zijn antwoord. Maar het is een heel ander antwoord dan ik verwacht. . . .

„Het is je eigen schuld, jongen, je hebt zelf verkeerd gedaan.”

„Hè? Ik? Nou nog mooier!” Ik kijk vreselijk raar, want ik denk dat die mijnheer er niets van snapt. Zal ik nu de schuld krijgen? Ha, hoe kan het!

„Ja, mijn jongen, zal ik je eens vertellen waarom? Hoeveel keer heeft Klaas jou gevraagd of hij even op je step mocht?”

„Twee keer.”

„Waarom heb je toen „nee” gezegd?”

„’t Is toch Frans zijn step, ’t mocht toch niet?”

„Niet? Alleen toen hij je dat mesje wou geven, mocht het wel, hè?”

Ik krijg een kleur. Ik wil niet zeggen dat ik toen nog bang voor mijn step was, maar dat ik het alleen om het mesje deed, ik zwijg. . . .

„Kijk, Bennie, als jij Klaas even je step had gelaten, zonder dat je er iets voor hoefde te hebben, dan was Klaas nu jouw vriendje geweest, vast!”

„Nietes, ’t is een. . . . ’t is een stoute jongen, hij gaat stilletjes niet naar school en hij maakt niet graag sommen, enne, enne. . . .”

„Nu ben je een kleine klikspaan, Bennie. Ben jij altijd zo braaf? Moest jij vanmorgen soms niet naar school? Weet jouw moeder dat je hier zit?”

Ik kleur nog erger, ik krijg het vreselijk benauwd. Wat moet ik daarop zeggen? Ik verzin en verzin al, maar ik weet niets!

„Ik zie wel aan je ogen, dat bij jou ook niet alles in orde is. Ja, Bennie, je bent net zo’n kleine deugniet als die Klaas. Je gooide ook met een steen, zag ik. Wil ik jou eens wat zeggen? Jij had Klaas even op je step moeten laten, jongen, dan waren jullie samen geen vijanden, maar vrienden geworden. Dat was toch veel mooier geweest, hè? We moeten niet vechten met elkaar,

dat is helemaal niet goed! En vertel me nu eens, waarom je hier bent."

„Mijn vader gaat naar Canada, met een grote boot. Als hij voorbij komt, ga ik zwaaien . . . . Wacht u er ook op? Zult u me dan optillen, als vader komt?"

„Hoe heet dat schip, ventje?"

„Weet ik niet, maar 't is een Hollands schip, dat kunt u toch aan de vlag zien en . . . . en aan de pijp."

„Dat zou 'k wel denken! Ik weet het niet kereltje, maar ik geloof, dat jouw pappa al voorbij gevaren is. Weet je, dat het al haast middag is? Moet je niet eten? Kan jouw moeder niet erg ongerust zijn over je?"

„Moeder is naar Rotterdam met vader, ik hoef niet te eten, oma past op Anneke, ik hoef niet opgepast te worden, ik wacht op vader! Vader is niet voorbij, u, u jukt, geloof ik!"

„Als je niet zo'n kleine jongen was . . . ."

„Ik ben niet klein, ik ben groot!"

„Goed, goed, je bent groot, zeker, je bent al heel groot. Kun je dan niet zien wat voor een mijnheer ik ben? Raad eens?"

„U bent van de tram!"

„Ha, ha, mis! Wel zoiets misschien."

„Dan van de trein, of, òf van de autobus!"

„Nee, Bennie, je raadt het nooit! Zal ik het maar zeggen? Ik ben van een grote boot, van een heel groot schip, net zo groot als dat waar je pappa nu mee weg vaart."

„Ooo! Waarom staat u dan hier? Moet u dan niet varen?"

„Ja, Bennie, ik moet varen, maar ik ben een klein beetje ziek geweest. Ik vind jou een leuk kereltje, maar ik ga je nu toch naar huis jagen. Kijk eens, jouw vader is al lang op zee; die is hier vanmorgen vroeg al voorbij gevaren, ongeveer half negen was dat. Je weet nu, dat ik een man van een schip ben, dus ik weet het. En jij gaat nu vlug terug naar je oma. Hier, pak je step en vooruit hoor, gauw naar huis, mars!"

Ik kijk naar die deftige mijnheer met de mooie uniform, met de gouden bandjes. Ik durf niet meer te zeggen: „U jukt;” want het is een mijnheer van een groot schip, misschien, misschien wel een kapitein, wie weet.

Ik zeg: „Ja, ja mijnheer, dag mijnheer,” en ik draai mij al langzaam om.

„Dag Bennie, dag kleine vriend, wil je me nog één ding beloven?”

Ik knik van ja.

„Nou, als je Klaas ziet, je weet wel, die jongen met die kaplaarzen van straks, zul je dan gedag zeggen en geen stenen meer gooien? Je moet wat voor elkaar over hebben. Dag, kleine vriend, nu vooruit maar, rijden!”

Ik ga al, ik kijk nog eens lachend om, een beetje verlegen wel . . . Maar ik ga; want tegen een mijnheer, die misschien wel een kapitein van een groot schip is, durf ik niet te zeggen, dat ik vader toch nog wel een klein beetje verwacht, ik ga maar!

7. ZO'N KLEINE SPIJBELAAR!

Ik step weer langs de Havenkade.

Ik ben helemaal niet tevreden. Ik had vader willen zien! Nu heb ik een hele poos bij de rivier gezeten en nu heb ik hem nòg niet gezien. Toch durf ik niet terug te gaan naar de bank. Die mijnheer zal mij vast weer weggagen en . . . en ik twijfel er aan of vader nu nog wel komt. Het moet al laat zijn, ik krijg een beetje honger.

Ik denk aan mijn boterhammen die ik op mijn bordje heb laten staan. Ik zou ze nu best willen hebben. Zou oma ze mij nog geven?

Of zou ik een prakje krijgen als ik thuis kom?

Hè, wat krijg ik zin om lekker te eten, mijn maag rammelt gewoon, ik moet nu toch maar vlug naar huis gaan!

Ja, dat wil ik wel, maar toch, toch haast ik mij niet. Ik ben een klein beetje bang voor straf. Ik ben toch stilletjes weggelopen . . .

Dat màg immers niet? Als oma het niet aan moeder vertelt, geef ik haar duizend zoenen, of honderd, of millioen. Dan vind ik oma de liefste oma van de hele wereld! Dat zal ze wel fijn vinden!

Zou ze erg kwaad op me zijn?

Ik denk en ik step en ik kijk een beetje rond bij de haven.

Daar zie ik Klaas weer. Hij is aan 't tonnetje wippen. Hij springt van de ene ton op de andere, o, wat kan hij dat handig!

„Ha, die Klaas,” roep ik.

„Dag, Ben!” roept hij onverschillig.

„Ik ben niet kwaad meer, hoor, Klaas. Ik vond het niets erg, ik geef niets om jouw mesje. Mijn grote broers hebben nog veel fijnere messen, jô!”

„t Zal wel. Opscheppertje!” scheldt Klaas.

„Maak nou geen ruzie,” zeg ik gauw. „Ik wil je vriend worden!” Nu wipt Klaas geen tonnetjes meer. Hij staat stil en kijkt mij ongelovig aan: „Mag je toch niet van je moeder.”

„Niet? Waarom niet? Je mag best met me mee naar huis.”

„Dan jaagt jouw moeder mij weg, wedden? Dan vindt jouw moeder mij natuurlijk niet netjes genoeg.”

Ja, ik schrik er van, want het is waar. Ik vind Klaas ook niet netjes, ik kijk hem even aan, maar dan weet ik wat.

„Je moet je met zeep wassen, Klaas en je haar netjes kammen; dat kun je best zelf. Wil ik met je meegaan? En dan, . . . dan vraag ik aan mijn moeder of je een bloes van mij krijgt, doen?”

„Ja, jô! Dat vind ik fijn en . . . en als ik dan een mooie bloes heb, dan ga ik ook weer naar school, dan . . . dan kunnen ze me lekker niet meer uitschelden, dan . . . dan wil ik ook wel weer sommen maken, ga je mee?”

Ik step al, de hele tijd praten wij samen onderweg. Klaas kijkt zo blij, zijn ogen schitteren van blijde verwachting. Ik hoop maar, dat moeder alles goed zal vinden wat ik aan Klaas beloofd heb. Ik heb genoeg bloesjes, ik kan er best een missen, hoor!

„Step maar hard,” zegt Klaas, „ik kan je best bijhouden, ik kan zo hard lopen, ik word nog lang niet moe.”

„Waar woon je, woon je ver weg?”

„Helemaal niet, we zijn er haast. Nu moet je hier de schuinte af!”

Dat gaat fijn! We komen nu in een smalle straat, waar ik nog nooit geweest ben. Kleine huisjes staan daar. In een er van woont Klaas. Hij rent de gang in en laat mij op het stoepje wachten.

„Kom maar binnen!” roept hij even later.

Ik doe dat, ik kijk nieuwsgierig rond. Bij mijn moeder is het veel

mooier, dat zie ik wel. Het ruikt ook niet lekker in huis en in het keukentje is het zo vol!

Klaas staat bij de kraan. Hij boent zijn gezicht schoon met zeep en hij maakt zijn haren kletsnat. Hij droogt zich af met een grauwe handdoek. Maar zijn wangen glimmen nu en zijn kuifje is heel netjes gekamd, als wij weer de deur uitgaan.

„Is je moeder er niet?” vraag ik hem.

„Weet ik het,” zegt hij onverschillig. „mijn moeder is haast altijd weg!”

„O!” zeg ik zacht. Wat moet dat verdrietig voor Klaas zijn.

„Je krijgt best een prakje van mijn moeder,” beloof ik alweer. Ik heb zo’n medelijden met Klaas. Ik wil alles voor hem doen, want ik vind hem nu erg aardig.

Ik denk helemaal niet meer aan mezelf. . . .

Ik ga de grote brug met Klaas over. O, ik weet heel goed de weg, verdwalen zal ik heus niet. Ik kom nu al heel dicht bij onze straat!

Maar dan? O, wat schrik ik! Daar vliegt opeens Henk op mij af. „Zo, lelijke spijbelaar, waar heb jij vanmorgen gezeten?” brult hij me toe. Hij pakt me ruw bij mijn schouder en duwt me wild vooruit: „D’r zal wat voor je opzitten, jongetje. Stuur dat schooiertje maar weg, dat je bij je hebt.”

Klaas blijft staan en kijkt naar mij, hij kijkt helemaal niet meer blij.

Zie je nou wel? zeggen zijn ogen, je mag toch niet met me spelen! Maar ik worstel mij los van Henk. „Ga maar mee, hoor, Klaas, ’t mag best, mijn broer is de baas niet,” zeg ik gauw, „laten we maar gaan hollen!”

Zo zijn we in een wip thuis! Ik hoef niet eens de deur open te doen, want die gaat vanzelf al. Daar staat moeder in de gang en oma en Frans. . . .

„Daar heb je hem eindelijk!” zeggen ze allemaal tegelijk. Oma slaat haar handen in elkaar en moeder huilt of er iets ergs gebeurd is.

„Wat heb jij oma vanmorgen in angst laten zitten,” zegt Frans.

Ik? Ik knipper met mijn ogen. „Ik heb honger,” zeg ik, „krijgt hij ook wat? Hij heet Klaas en ’t is mijn vriendje. ’k Moest toch naar vader? Ik wou kijken naar het schip. Maar de man met de gouden strepen zei, dat vader al voorbij was gevaren. Is hij nou echt weg, moeder?”

Ik babbel maar en ik trek Klaas aan mijn hand mee de kamer in. Daar zie ik dat nog niemand gegeten heeft. De tafel staat netjes

gedekt, maar alle borden zijn nog schoon. Dat komt omdat ik nergens te vinden was, vertellen ze mij. Henk en Frans mopperen het hardste op mij. Ik luister haast niet eens naar hen. Ik vind het veel naarder, dat moeder zo huilt en dat oma aldoor maar met haar oude, grijze hoofd schudt!

Ben ik dan zo vreselijk stout geweest? Ik word er stil van. Maar Klaas laat ik toch niet los. Ik . . . ik heb hem een prakje beloofd en . . . en een bloesje . . . Dat moet hij toch hebben?

„Schik maar gauw om de tafel,” zegt moeder. „Heb je ook honger?” vraagt ze aan Klaas.

Klaas knikt. Hij is helemaal niet verlegen, hij durft best naast mij te gaan zitten.

„Laat dat jog gerust maar mee-eten, er is genoeg,” zegt moeder dan.

„Zie je wel, fijn hè?” zeg ik tegen Klaas. Die knikt vrolijk.

De aardappelen hebben veel te lang op het vuur gestaan en de bietjes zijn een beetje koud geworden, maar ik geef er niets om. Ik eet een bord vol op, zo'n honger heb ik. En Klaas wil wel twee borden vol. Wij doen wie het meeste eten kan en ik vind het helemaal niet erg dat hij het wint, o nee.

„Vanavond, Bennie, moet ik eens even met je praten. Nu kun je, als je vlug opschiet, nog net naar school. Frans zal je meenemen,” zegt moeder.

„Ik kan best zelf,” zeg ik flink. „Maar, maar . . .” Ik ga naar moeder toe en sla mijn arm om haar hals. Ik wil haar iets in het oor fluisteren. Henk en Frans hoeven toch niet te horen, dat ik om een bloesje voor Klaas vraag? Maar ik weet zeker dat moeder het geven zal, ja, ja, ze knikt. Zie je wel, dat moeder aardig voor Klaas is? Ik wist het wel.

Nu kan Klaas ook naar school en nu zullen ze hem lekker niet meer plagen.

Mag ik nog wachten, tot hij het aangetrokken heeft?

Dat mag! O, wat ziet Klaas er nu al veel schoner uit. Ik ben er zo blij om.

Wij gaan nu allebei naar school, ik naar de ene en Klaas naar de andere school. Maar als het vier uur is, komt hij me halen en dan gaan we samen spelen.

Nu is Klaas tòch mijn vriendje geworden.

Dat zal de mijnheer met de gouden strepen, die misschien wel een kapitein is, wel fijn vinden.

Nu, ik ook hoor!

8. HET MOOISTE GEHEIM

Nu is het avond geworden.

De dag is voorbij en de zon is al weg!

Het wordt al een beetje donker! Ik heb de hele middag verder met Klaas gespeeld. Dat was wel prettig! We hebben gestept om de beurten op mijn step. We hebben ook samen geknikkerd, fijn hoor!

Klaas kan best prettig spelen en hij komt fijn nog eens terug.

Maar nu is het avond, ik heb al lang weer gegeten. Ik moet straks naar bed!

Ik vind het helemaal niet prettig in huis. Moeder is zo stil, ze zingt niet eens een versje met Anneke. Ik geloof, dat moeder het naar vindt, dat vader weg is. . . .

Ik vind het ook naar, ik mis vader zo. Ik zit maar aan hem te denken.

Die akelige, lege stoel van vader; ik kan er haast niet naar kijken.

Ik zit met mijn elleboog op tafel en mijn hand onder mijn kin . . .

Ik denk maar aan vader die nu op zee is. De zee is groot en wijd en Canada is ver. . . . Nu komt vader nooit meer terug naar Holland; nu wil ik ook naar Canada, omdat vader daar is; ik zal zo erg naar hem verlangen!

Vader is mijn grote vriend. Ik zou hem juist vandaag zoveel vertellen.

Hè, met wie moet ik nu praten? Met moeder? Ik kijk naar haar,

terwijl ze Anneke uitkleedt. Ze ziet het wel, ze knikt naar me . . .

„Straks, Bennie,” zegt ze zacht.

Ik zucht en slik, want er zit een raar dik gevoel in mijn keel. . . .

Begrijpt moeder het? Moeders begrijpen altijd zoveel, ze zien het dadelijk als je een beetje verdriet hebt. . . .

Wat ben ik blij als ze eindelijk bij me komt!

Ze gaat in de stoel van vader zitten en ze neemt mij dicht bij haar; ze trekt me met haar arm helemaal naar zich toe!

„Nu moet je maar een poosje met moeder praten,” zegt ze.

„Vader heeft gezegd dat ik dat elke avond moet doen. Nu is het net of vader een zeeman is, nu is vader ver weg, hè?”

„Is vader nu al in Engeland?”

„Veel verder Bennie, de wereld is zo groot!”

„Ja? Kan de Here God vader zien?”

„Natuurlijk, jongen, de Here God is overal!”

„O! Ik heb een geheimpje met vader.”

„Nee, toch! Een ècht geheimpje, dat niemand weet?”

„Ja! Als u niet klikt, mag u het horen, maar u mag het aan niemand vertellen, moes, niemand mag het weten, dan u.”

„Dat belooft ik Bennie, niemand zal het weten dan jij en ik, is dat goed?”

Ik knik, ik sla mijn arm om moes' schouder, ik fluister dicht bij haar oor: „Ik ga voor vader elke avond bidden, en vader voor Bennie ook; dat hoort de Here God in de hemel ook, niet moes?”

„Ja, Bennie, dat hoort de Here God altijd. Ik vind dat een mooi geheimpje Bennie, ik vind dat het mooiste geheimpje, dat ik ooit gehoord heb. . . . Moeder is erg blij dat je het haar verteld hebt, mijn jongen!”

Ik vertel haar nog veel meer en ik merk nu wel, dat ik met moeder net zo prettig praten kan als met vader. Fijn, dat wij nu elke avond samen een poosje zullen praten. Nu mis ik vader niet zo erg meer. Ik heb moeder nog en wij zullen samen een grote brief aan vader schrijven.

Dat vind ik zó prachtig. Dan gaat die brief ook een reis maken over zee, net als vader en net als ik over een poosje! Maar vader krijgt hem lekker eerst en dan kan vader lezen, wat ik allemaal geschreven heb. Dan krijg ik vast een dikke brief van vader terug. Dat zegt moeder mij allemaal en nu ben ik al lang niet verdrietig meer, o neen!

Nu lig ik in bed.

Ik ben zo heel erg moe. . . .

Ik denk aan mijn grote vriend en ik denk aan mijn kleine vriend. . . .

Ik zie mijn grote vriend tonnetje wippen. O, wat raar!

Ik moet zo lachen. . . .

Mijn kleine vriend heeft een pet op, met een gouden bandje erom. . . .

Is Klaas nu de kapitein? Of, of. . . .

Of droom ik misschien? . . . . Ik weet niets meer. . . .

9. HET AFSCHEID

De weken gaan vlug voorbij.
O, zo vlug. Er komen veel brieven van vader uit het vreemde land.

Het zijn brieven met mooie, vreemde postzegels er op. Henk en Frans willen die postzegels allebei dolgraag hebben. Ik niet, ik spaar nog geen postzegels, maar ik vind het wèl fijn als die brieven komen, want moeder leest ze allemaal voor en er staat altijd wat voor mij in geschreven.

Het wordt in huis nu erg ongezellig. Allerlei dingen worden verkocht en ook een heleboel moet worden ingepakt. Dat nemen we mee, met het grote schip als wij weggaan.

Wij gaan de dagen al tellen, nu duurt het niet lang meer, voordat wij naar Canada gaan. Ik mag een heleboel speelgoed meenemen, maar alles kan toch niet.

Ik geef dikwijls wat aan Klaas. Die is er zo erg blij mee!

Hij krijgt ook nog wat kleren van moeder: een broek en een trui en een jas. Nu, dat kan Klaas best gebruiken.

Hij wast nu altijd zijn gezicht heel schoon, want hij wil geen smeerpots meer wezen. Hij komt graag bij mij.

Wij spelen dikwijls samen op onze kale zolder, zó fijn! Klaas weet altijd wat te verzinnen.

O, wat zal ik Klaas missen, Klaas, mijn kleine vriend!

Maar al erger verlang ik naar vader!

Al meer verlang ik naar mijn gróte vriend!

Vader schrijft vrolijke brieven en ik ben helemaal niet bang, dat het in Canada niet prettig zal zijn!

De laatste nachtjes slapen wij bij de familie.

Moeder, Anneke en ik bij oma. Ik lig op de divan, omdat er geen ledikant meer voor mij is. Soms kan ik haast niet slapen. Dan lig ik maar wakker en denk aan alles, net zolang tot ik moe word. Ik denk altijd aan mijn geheimpje; vader schrijft er ook altijd over in zijn brieven!

Henk en Frans wilden weten wat dat voor een geheimpje was, maar moeder heeft gelukkig niet geklikt; ze gaf mij alleen maar een knipoogje! Lekker, net goed! Die twee hoeven niet alles te weten. Vertellen zij mij soms alles?

Nu gaan wij overal gedag zeggen. Niets fijn; ik hoor overal hetzelfde. Ze denken allemaal dat ik een man ben, als ik terug kom. Net of ik daar wat om geef. Ik laat die grote mensen lekker praten.

Wie heeft er wel eens van zeeziekte gehoord?

Ik heel vaak, maar ik wil niet ziek worden, ik ben toch heel sterk!

Ik ga negen dagen op een grote boot wonen. Is dát even wat? . . .

En 's nachts vaar ik dan ook als ik slaap. . . . Ik begrijp er niets van.

Ik moet er aldoor aan denken en Klaas vertel ik alles als we samen zijn!

Eindelijk de laatste dag!

Klaas was voor 't laatst bij mij.

Wij speelden niet meer; wij keken elkaar maar aan en we lachten.

We lachten en we waren toch niet blij. Raar hè?

„Hier!” zei Klaas schor, „dat is voor jou!”

Toen liep hij hard weg en hij keek helemaal niet meer om.

Ik had zijn mesje in mijn handen, het mooie dingetje, dat ik een poos geleden zo heel graag hebben wou.
Nu kreeg ik het van hem en ik neem het mee naar Canada!
Dat verre, vreemde land, ergens op de grote wereld.

